

[Stubbjør Pedersen]

at de ikke uden at få væsentlige indrømmelser vil stemme for finansloven, men vil sætte sig helt uden for indflydelse. Jeg minder om citaterne fra den tidligere socialdemokratiske politiske ordfører, hr. Camre, som vi har hørt før på dagen. Om sidste års finanslov, hvor der var langt, langt større besparelser end i den finanslov, vi nu behandler – det, som socialdemokratiet kalder nedskæringer eller asociale besparelser – sagde socialdemokratiet, at selvfølgelig stemmer vi for finansloven, det er kun uansvarlige partier, der stemmer imod finansloven. I år er socialdemokratiet blevet uansvarligt.

Regeringens hovedopgave var og er at få helt styr på økonomien, og bl.a. for ikke at få det arbejde afbrudt har også centrumdemokraterne accepteret, hvad vi føler som nogle meget drøje nederlag i udenrigs- og sikkerhedspolitik. Vi har accepteret, at socialdemokratiet har foretaget en 180° drejning bort fra den kurs, de førte, da de selv var i regering. Vi har måttet se på, at socialdemokratiet har været på vej mod SF væk fra NATO, men vi har accepteret det, fordi vi skulle bygge videre på den økonomiske politik, som vi var i gang med. Derfor kan vi naturligvis ikke nu også give socialdemokratiet indrømmelser, store indrømmelser, på den økonomiske politik, som jo ville betyde, at de resultater, vi har skabt, bliver sat over styr.

Vi kan kun beklage, at socialdemokratiet har truffet en alt for hastig beslutning om, at de nu ikke længere vil tage noget som helst medansvar og nu – med deres egne ord – er et uansvarligt parti.

Noget anderledes stiller det sig med fremskridtspartiet. Partiet, der igennem en årrække kun var et protestparti, som det tidligere er sagt, og som ikke havde nogen som helst reel indflydelse, men som i en årrække sagde: det er fuldstændig ligegyldigt, om det er en socialdemokratisk eller en borgerlig regering, det går ud på ét. Der er imidlertid inden for det sidste 1½–2 år sket en udvikling inden for fremskridtspartiet, sådan at det blev et seriøst arbejdende parti, der magtede og turde tage et medansvar for den politik, som regeringen og regeringspartierne stod bag. Det troede vi i hvert tilfælde.

Det er ikke lang tid siden, at regeringen sammen med det radikale venstre og fremskridtspartiet indgik en ret vidtrækkende og stor økonomisk aftale, nemlig det såkaldte

Rio Bravo-forlig, som jo betød budgetforbedringer på omkring 10 mia kr. Jeg synes nok, det på den baggrund er helt uforståeligt, at fremskridtspartiet nu så sent som i nogle af aviserne i dag kræver yderligere 10 mia kr. i besparelser. Det er der ganske enkelt ikke mulighed for. Der er heller ikke parlamentarisk mulighed for det, selv om regeringen ville acceptere det.

Det, der altså nu er ved at ske, er, at fremskridtspartiet sammen med socialdemokratiet og sammen med SF og VS vil vælte en borgerlig regering – en borgerlig regering, der i høj grad har ført en politik, som fremskridtspartiet har haft indflydelse på, som er gået i den retning, som fremskridtspartiet i alle de 10 år, de har været i folketinget, har sagt vi skulle gå i.

Det er da rigtigt, at umiddelbart ser det ud til, at underskuddet i 1984 kun bliver nogle få milliarder kroner mindre end i 1983, men fremskridtspartiet ved jo godt, at bare for at holde status quo kræves der budgetforbedringer på adskillige milliarder kroner. Fremskridtspartiet må være tilfreds med, at den opadgående kurve i underskuddet, som er vokset år for år, nu er brudt og begyndt at gå nedad. For mig er det helt ufatteligt, at fremskridtspartiet sammen med de socialistiske partier nu vil vælte en borgerlig regering. Jeg tror ikke, at det var det, fremskridtsvælgerne havde i tankerne til valget i 1981, da de satte deres kryds ved liste Z.

Jeg håber, at det måske endnu er muligt, at fremskridtspartiets folketingsgruppe vil kunne komme til fornuft og i harmoni med langt den største del af deres vælgere, så vi kan undgå et valg. Men det er klart, hvis ikke finansloven bliver vedtaget, så er et valg den eneste mulighed, og så må vi ganske enkelt bede vælgerne om at lade være med at tage chancer, men at styrke regeringen.

(Kort bemærkning).

Mogens Voigt (FP):

Jeg synes, det er uforskammet, når hr. Stubbjør Pedersen siger, at han håber, fremskridtspartiets folketingsgruppe vil komme til fornuft. Hvis der er nogen folketingsgruppe, der er i besiddelse af fornuft, så er det fremskridtspartiets. Jeg synes, det var en helt urimelig bemærkning at komme med.